

Arrest

nr. 157 395 van 30 november 2015
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VANTOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het in de aanhef van dit arrest vermelde bevel om het grondgebied te verlaten vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"[...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 30/06/2015

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

■ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 74/14 :

- *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- *artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV zal opgesteld door de Sociale Inspectie

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 22/05/2015”.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op.

Zij formuleert deze exceptie als volgt:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

De verzoekende partij heeft geen belang bij haar beroep, nu aan verzoekende partij reeds op 22.05.2015 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 30.06.2015 kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren”.

2.2. Verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog. Waar het om draait is of in casu een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven dat steunt op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 8° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker uit hierop kritiek. Indien deze kritiek gegrond is, wat een onderzoek van het middel veronderstelt, heeft dit gevolgen voor de geldigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft er belang bij dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd omdat bij het niet uitvoeren ervan een inreisverbod kan worden opgelegd.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

3.1. De verzoekende partij voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“artikel 74/14 §3 Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien : 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; 2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of; 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of; 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of; 5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of; 6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verweerster beroept zich op 2 elementen teneinde te motiveren waarom er geen termijn aan verzoeker wordt toegekend voor vrijwillig vertrek, en het bevel dus onmiddellijk dient te worden uitgevoerd:

- 1. verzoeker zou een gevaar zijn voor de openbare orde (art. 74/14 §3, 3e Vreemdelingenwet);*
- 2. verzoeker heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven (art. 74/14 §3, 4e Vreemdelingenwet).*

Verweerster kan zich onmogelijk beroepen op het feit dat verzoeker het land niet tijdig heeft verlaten na het vorige bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker was namelijk op het ogenblik van de beslissing in het bezit van een bijlage 3 d.d. 28.05.2015, zijnde na de datum van het vorige bevel om het grondgebied te verlaten, geldig tot 30.07.2015.

Verzoeker was derhalve legaal in het land op het ogenblik van de bestreden beslissing, waardoor verweerster zich niet mocht en kon beroepen op art. 74/14 §3, 4e van de Vreemdelingenwet.

Verweerster beroept zich verder op art. 7, alinea 1, 8e en art. 74/14, §3, 3e van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet stelt:

“ Art. 7.<W 1996-07-15/33, art. 11, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996> [1 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 : ...

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”

Art. 7 van de Vreemdelingenwet stelt dat verweerster een bevel kan afleveren, doch hiertoe niet verplicht is. Dit houdt in dat verweerster haar beslissing om van deze mogelijkheid gebruik te maken dient te motiveren.

Het louter verwijzen naar de wetsartikelen is onvoldoende om een beslissing met dermate zware gevolgen voor verzoeker te motiveren, temeer daar hij legaal in het land verbleef en er geen beslissing werd genomen deze verblijfstitel in te trekken.

Het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 30.06.2015 schendt dat ook zowel de materiële motiveringsplicht, art. 7 en artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve nietig.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden

beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De grondslag voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten vormt de toepassing van artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”

3.4. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat verwerende partij louter verwijst naar een wetsartikel ter ondersteuning van het treffen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In de bestreden beslissing kan naast de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet duidelijk gelezen worden, *“Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV zal opgesteld door de Sociale Inspectie”*. Verzoeker geeft onder het kopje *“feiten”* van zijn verzoekschrift zelf toe dat hij op 30 juni 2015 aan de slag was in een tabakshop en dat hij ten onrechte dacht te mogen werken met een arbeidsovereenkomst en zijn Portugese verblijfstitel. Verwerende partij kon dan ook een bevel om het grondgebied te verlaten geven op grond van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet, ongeacht of verzoeker in het bezit was van een geldige aankomstverklaring. Het feit dat de Vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij in dit geval een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven, maar dit niet moet doen, maakt niet dat er nog een bijkomende motivering vereist is indien de verwerende partij vaststelt dat er gewerkt wordt zonder arbeids- of beroepskaart.

3.5. Verzoeker krijgt geen uitvoeringstermijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers dient verzoeker het land te verlaten op de dag waarop de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt. De verwerende partij steunt dit op twee motieven die elk op zich deze beslissing kunnen schragen, met name artikel 74/14, §3, 3° en artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Slechts indien verzoeker gegronde kritiek uit op deze twee motieven kan de beslissing tot het opleggen van een uitvoeringstermijn van 0 dagen vernietigd worden.

3.6. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker enkel kritiek uit op het motief dat de toepassing vormt van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet doch het motief dat steunt op de toepassing van 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet ongemoeid laat. Dit motief volstaat om de beslissing van de verwerende partij tot het opleggen van een uitvoeringstermijn van 0 dagen te schragen. Eventueel gefundeerde kritiek op het motief dat de toepassing vormt van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van voormelde beslissing. Derhalve wordt deze kritiek niet nader onderzocht.

3.7. Het enig middel is ongegrond voor zover het gericht is tegen de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing van de verwerende partij tot het opleggen van een uitvoeringstermijn van 0 dagen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA